

264

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA FINANSÓW

z dnia 16 grudnia 1970 r.

w sprawie zwolnienia od podatków przychodów osiąganych z nowo założonych prywatnych zakładów gastronomicznych.

Na podstawie art. 3 ust. 2 pkt 1 dekretu z dnia 26 października 1950 r. o podatku obrotowym (Dz. U. Nr 49, poz. 449 z późniejszymi zmianami), art. 11 ust. 2 dekretu z dnia 26 października 1950 r. o podatku dochodowym (Dz. U. z 1957 r. Nr 7, poz. 26 z późniejszymi zmianami) oraz art. 101 ust. 2 dekretu z dnia 16 maja 1946 r. o postępowaniu podatkowym (Dz. U. z 1963 r. Nr 11, poz. 60) zarządza się, co następuje:

§ 1. Zwalnia się od podatków obrotowego i dochodowego na okres trzech lat podatkowych, licząc od roku podatkowego, w którym nastąpiło uruchomienie zakładu, przychody osiągane z nowo założonych prywatnych zakładów gastronomicznych, uruchomionych w okresie do dnia 31 grudnia 1975 r.

§ 2. Zwolnienie przysługuje osobom, które:

- 1) w okresie po dniu 1 lipca 1965 r. nie prowadziły zakładu gastronomicznego,

- 2) posiadają zezwolenie na prowadzenie zakładu gastronomicznego i prowadzą zakład zgodnie z tym zezwoleniem,
- 3) nie prowadzą w zakładzie gastronomicznym sprzedaży napojów zawierających powyżej 18% alkoholu,
- 4) zatrudniają w zakładzie gastronomicznym oprócz członków rodziny nie więcej niż trzech, a w miejscowościach turystycznych — nie więcej niż czterech pracowników najemnych, licząc w skali średniej rocznej,
- 5) nie posiadają poza zakładem gastronomicznym innych źródeł przychodów podlegających przepisom o podatku obrotowym; zastrzeżenie to dotyczy również członków rodziny, których dochody podlegają łącznemu opodatkowaniu z dochodem tych osób,
- 6) w okresie objętym zwolnieniem od podatków i w ciągu trzech lat po tym okresie nie zaprzestaną prowadzenia zakładu gastronomicznego.

§ 3. 1. Nabycia, dzierżawy albo uzyskania z innego tytułu prawa użytkowania zakładu gastronomicznego czynnego

po dniu 1 lipca 1965 r. nie uważa się za założenie nowego zakładu.

2. Za członków rodziny uważa się małżonka, małoletnie dzieci własne, przysposobione, obce przyjęte na wychowanie i utrzymanie, małoletnich pasierbów, jak również pozostających z podatnikiem we wspólnym gospodarstwie domowym rodziców podatnika i rodziców jego małżonka, jeżeli zostali uznani za inwalidów orzeczeniem komisji lekarskiej do spraw inwalidztwa i zatrudnienia lub przekroczyli 60 lat życia, jeżeli chodzi o mężczyzn, a 55 lat, jeśli chodzi o kobiety.

§ 4. Rozporządzenie nie zwalnia podatników od zgłoszenia obowiązku podatkowego na każdy rok podatkowy objęty zwolnieniem i uiszczenia związanej z tym zgłoszeniem opłaty.

§ 5. 1. Zwolnienie od podatków ma charakter warunkowy i następuje na podstawie decyzji organu finansowego, wydanej na pisemny wniosek podatnika, zgłoszony równocześnie ze złożeniem po raz pierwszy deklaracji o zgłoszeniu obowiązku podatkowego. We wniosku podatek powinien złożyć oświadczenie, że odpowiada warunkom zwolnienia określonym w § 2 pkt 1—5. Decyzja powinna być wydana w terminie dwóch tygodni od dnia złożenia wniosku.

2. Za każdy rok podatkowy objęty zwolnieniem organ finansowy dokonuje wymiaru podatków obrotowego i dochodowego na zasadach ogólnych i zawiesza pobór podatków do czasu upływu trzech lat, licząc od końca okresu objętego zwolnieniem. Jeżeli w ciągu tych trzech lat podatek nie zaprzestanie na stałe prowadzenia zakładu gastronomicznego, organ finansowy umarza (odpisuje) wymierzone podatki.

3. Podatnicy w okresie zwolnienia od podatków wolni są od obowiązków prowadzenia ksiąg podatkowych, składania zeznań podatkowych, miesięcznych deklaracji o obrocie i dochodzie oraz opłacania zaliczek miesięcznych na podatki obrotowy i dochodowy.

§ 6. 1. Nie stanowi przeszkody do korzystania z przyznanego zwolnienia czasowa przerwa w prowadzeniu zakładu gastronomicznego, spowodowana szczególnymi okolicznościami, np. chorobą lub powołaniem na ćwiczenia wojskowe, pod warunkiem że podatek w terminie siedmiu dni

zawiadomi organ finansowy o początku i zakończeniu przerwy w prowadzeniu zakładu. Przerwy tej nie odlicza się od okresu przyznanego zwolnienia.

2. Jeżeli podatek zaprzestanie prowadzenia zakładu gastronomicznego na stałe z przyczyn niezależnych od niego, np. choroby uniemożliwiającej dalsze prowadzenie zakładu lub nabycia praw emerytalnych, nie traci prawa do zwolnienia od podatków.

§ 7. 1. O utracie warunków do zwolnienia podatek obowiązany jest zawiadomić pisemnie organ finansowy najpóźniej w terminie siedmiu dni. Jeżeli jednak utrata warunków ma nastąpić na skutek zatrudnienia dodatkowej osoby, obowiązek zawiadomienia powstaje najpóźniej w dniu rozpoczęcia pracy przez tę osobę.

2. Podatek, który w wymaganym terminie zawiadomił organ finansowy o utracie warunków do zwolnienia, traci prawo do zwolnienia tylko za czas od początku miesiąca, w którym utracił te warunki.

3. Podatek, który nie dopełnił obowiązku zawiadomienia organu finansowego o utracie warunków do zwolnienia, traci prawo do zwolnienia, począwszy od roku podatkowego, w którym utracił te warunki.

4. Podatek, który wprowadził organ finansowy w błąd co do spełnienia warunków, od których uzależnione jest zwolnienie od podatków, oraz podatek, który w okresie objętym zwolnieniem od podatków lub w ciągu trzech lat po tym okresie zaprzestał prowadzenia zakładu gastronomicznego na stałe z przyczyn innych niż określone w § 6 ust. 2, traci prawo do zwolnienia za cały okres działalności gospodarczej.

5. O utracie prawa do zwolnienia od podatków orzeka organ finansowy, uchylając w całości lub w części dokonane zawieszenie poboru ustalonych podatków. Obowiązek uiszczenia podatków, co do których poboru zawieszenie zostało uchylone, powstaje z upływem 2 tygodni od dnia doręczenia decyzji organu finansowego.

§ 8. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1971 r.

Minister Finansów: J. Trendota